

skæftigelse, de udfører for Staten. Man har da heller ikke kunnet komme udenom at yde dem nogen fast Løn, det er ganske vist ikke meget, men for de regnskabsførende Skovløbere er det dog et Beløb, som varierer fra 120 til 400 Kr., og for de øvrige Skovløbere varierer det fra 44 til 120 Kr. om Aaret. Man har altsaa erkendt, at nogen fast Løn burde de have. Hegnsmændene er ikke slet saa godt stillede, skønt man skulde synes, at denne faste Løn var yderst beskednen; efter 20 Aars Tjeneste har man betænkt dem med et Alderstillæg af 30 Kr. om Aaret, og naar de har været 30 Aar i Tjenesten, kan de naa op til 50 Kr. om Aaret. Jeg synes, det er latterligt smaa Beløb, her er Tale om, og det er i høj Grad uheldigt, at man har affærdiget disse Folk paa denne Maade.

Man har heller ikke kunnet komme udenom deres Ret til en vis Pension, idet det i den kongelige Anordning, hvorefter deres hele Forhold er ordnet, bestemmes, at naar de efter lang og tro Tjeneste eller paa Grund af Svagelighed ikke længere kan udføre Arbejdet, kan de faa en Pension eller Understøttelse, som varierer fra 150 til 300 Kr. om Aaret. Jeg vil dog sige, at denne Understøttelse eller Pension, hvad man nu vil kalde det, regner jeg næsten for værre end intet. Hvis den paagældende nemlig bor i en Kommune, hvis Kommunalbestyrelse ser noget smaaligt paa disse Forhold, kan de 300 Kr., som han faar i Understøttelse, let influere i den Grad paa den Alderdoms-understøttelse, som fastsættes for ham, at en saadan Understøttelse i hvert Fald bliver en meget tvivlsom Fordel.

Jeg har villet anføre dette, idet jeg mener, at de omtalte Forhold bør ændres. Jeg forstaar ikke rigtigt, at Lønningskommissionen ikke har villet gaa ind paa det. Det er muligt, at Kravet ikke har faaet den Støtte fra Centraladministrationen, fra de højere Embedsmænd, som det burde have haft. Det er nemlig ikke saa sjældent, at der indenfor de højere Embedsmænds Klasser ikke er særlig Velvillie for at yde en Haandsrækning til, at Arbejderne og de lavere lønnede Tjenestemænd rykker op til de Levevilkaar og Lønvilkaar, som i Virkeligheden tilkommer dem. Jeg ved ikke, om det har gjort sig gældende her, men jeg har Følelsen af, at man ikke blandt de højere Embedsmænd indenfor Forstvæsenet har været villig til at hjælpe de lavere lønnede Tjenestemænd til bedre Lønvilkaar, og det er muligt, at noget

saadant har bidraget til, at man ikke er naaet til det omtalte Resultat i Lønningskommissionen. Jeg vil imidlertid haabe, at det Udvalg, som faar med Sagen at gøre for Folketingets Vedkommende, vil tage Sagen op, og jeg kan ikke tro, det vil være i Strid med Lønningskommissionens Ønske. Det er muligt, Kommissionen ikke har ment paa det foreliggende Grundlag at burde gaa til denne Foranstaltning, men jeg vil, som sagt, haabe, at Folketingets Udvalg resolut vil tage Spørgsmaalet op, og da det finansielt set sikkert ikke vil komme til at spille nogen større Rolle, vil jeg ogsaa haabe, at den højtærede Finansminister ved en eventuel Konference med Landbrugsministeren vil blive velvillig stemt overfor Sagen, saa at der muligvis ad den Vej kan opnaas en Løsning af det Spørgsmaal, jeg meget gerne saa løst netop ved denne Lejlighed.

Om Udsigterne for hele denne store Sags Gennemførelse er det maaske nok i Øjeblikket noget vanskeligt at udtale sig, men jeg vil dog minde om den Velvillie, som man synes fra alle Sider at have ladet skinne igennem ved Sagens Behandling. Baade Ordførerne for de forskellige Partier og de, der ellers har haft Ordet fra alle Partier, har udtalt, at man saa paa denne Reforms Gennemførelse med største Velvillie. Men Velvillie kan jo vises paa forskellig Maade, og naar man samtidig med, at man udtaler sin Velvillie overfor denne Sag, henviser til, at ude i det private Erhverv er der mange, der har lavere Lønninger end de her foreslaaede, er dette naturligvis rigtigt; men hvis man vil bruge det som Maalestok, vilde det sikkert holde meget haardt, inden man fik denne Lønningslov gennemført; navnlig hvis man vilde anlægge den anførte Betragtning overfor de højere Embedsmænd, vilde det være ganske ugørligt, at man i det hele kunde lade disse Embedsmænd faa det Tillæg, som jeg mener, de bør have. Jeg haaber ikke, at den Betragtningssmaade: at mange har mindre, end der her er Tale om, skal blive Grundlaget for det Arbejde, som skal gøres for denne vigtige Sags Gennemførelse, idet jeg mener, at Lovforslaget som Helhed bør gennemføres hurtigst muligt med de Ændringer navnlig for de mindre Lønsatsers Vedkommende, som kunde tænkes retfærdige, og navnlig da med de ekstraordinære Tillæg, som maa ydes til dem, som har økonomisk vanskelige Kaar, der selvfølgelig i første Række hjem søger Folk med smaa Lønninger.

Jeg er heller ikke helt uenig i den